

Sygn. akt II KO 17/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 27 marca 2019r.,
w sprawie Z. R.,
oskarżonego o popełnienie czynu z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w W.
z dnia 11 lutego 2019r., sygn. akt V K [...],
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł: **odmówić przekazania sprawy**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął postulat Sądu Rejonowego w W. o przekazanie sprawy Z. R., oskarżonego o popełnienie czynu zabronionego z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., innemu sądowi równorzędnemu. Występując z przedmiotową inicjatywą Sąd właściwy podniósł, że dobro wymiaru sprawiedliwości, przemawiające za odstąpieniem w sprawie V K [...] od właściwości terytorialnej do jej rozpoznania, wyrażało się w osiągnięciu celu jej rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie. W obecnym układzie procesowym na przeszkodzie spełnienia kryterium, o którym mowa w art. 45 ust. 2 Konstytucji, stał fakt pełnienia przez sędziego referenta sędzi M. S. licznych funkcji, do których obecnie należą: stanowisko wiceprezesa Sądu Rejonowego w W. i pełnienie obowiązków sędziego Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...]. W wystąpieniu podkreślono, że działalność w ramach wymiaru sprawiedliwości zakrojona

w wymiarze wskazanym w postulacie nie zwolniła sędziego referenta z konieczności prowadzenia spraw również tych, co do których nie otwarto przewodu sądowego, a do takich należała sprawa Z. R., a także kontynuowania innych trudnych i ciężkich gatunkowo spraw. Dodano, że sprawa V K [...] nie jest zagrożona przedawnieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa nie zasługiwała na uwzględnienie.

Okoliczności wskazane na poparcie inicjatywy wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w W. nie mogły skutkować przekazaniem sprawy innemu sądowi równorzędnemu. Zastosowanie unormowania z art. 37 k.p.k. zasadniczo aktualizuje się wtedy gdy nie ma innych prawnych możliwości rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie przez Sąd właściwy terytorialnie. Ustalenie, że wykazane w wystąpieniu trudności blokujące procedowanie w sprawie V K [...] dotyczyły nie Sądu właściwego miejscowo, a osobiście sędziego referenta, nie pozwalało na tak daleko idące uznanie, że w Sądzie Rejonowym w W. w ogóle nie może dojść do wydania orzeczenia kończącego postępowanie. Mając na względzie, że w Sądzie występującym orzeka więcej sędziów i są aż trzy wydziały karne, należało przyjąć, iż nie ma przeszkód, aby w ramach wewnętrznej organizacji sprawa została rozpoznana przez Sąd właściwy terytorialnie, czyli Sąd Rejonowy w W.. Sąd Najwyższy nie podzielił kierunku rozumowania przyjętego w przedstawionym mu postulacie opartego na przekonaniu, że na płaszczyźnie unormowania z art. 37 k.p.k. ocenie podlegają warunki organizacji pracy sądów, w tym wiążące się z badaniem obciążenia sprawami poszczególnych sędziów. Krytycznie wypadało podejść do poglądu, że w wypadku ustalenia, iż konkretny sędzia napotkał przeszkodę w prowadzeniu postępowania w postaci nadmiernego obciążenia referatu, to komentowane unormowanie miałoby służyć do rozwiązywania trudności technicznych i organizacyjnych jednostki orzekającej i właściwej z mocy ustawy przez przekazanie sprawy innemu sądowi. Ocena sytuacji przedstawionej w wystąpieniu dawała podstawy do stwierdzenia, że wskazane trudności powinny być przezwyciężane w ramach wewnętrznych działań organizacyjnych Sądu właściwego, dysponującego odpowiednimi ku temu kompetencjami.

Mając powyższe na uwadze, trzeba uznać, że wskazane w postulacie Sądu właściwego terytorialnie przeszkody blokujące rozpoznanie sprawy V K [...] przez sędziego referenta nie należały do kręgu szczególnych okoliczności, o których mowa w art. 37 k.p.k. i nie mogły skutkować zastosowaniem delegacji z tego przepisu.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.